

Не патрапіць у «пастку»

АЛЬФОНСЫ «БЫТАВЫЯ» І ЗАМЕЖНЫЯ

Іх «работа» — гэта тонкая гульня, скіраваная на ачмурэнне адзінокіх жанчын

Жанчынам падабаўся малады і прыгожы канадзец.

Але на самай справе хлопец разумей, што няшмат дзяўчат захочуць выйсці за яго. Працаваў ён на падлодцы, рэйсы былі па паўгода і больш. Пакуль мужчына быў малады, гэта яго не турбавала, але чым больш ён сталеў, тым больш хацелася спакойнага жыцця на сушы. Марыў стварыць моцную сям'ю, але ніяк не атрымлівалася: жанчыны не гатовы былі чакаць, пакуль ён звольніцца са службы.

Калі мужчыну было ўжо за сорак, ён вырашыў шукаць жанчыну больш актыўна. Тым больш, што жаніхом ён лічыўся зайздросным: за доўгія гады службы на яго рахунку сабралася даволі прыстойная сума грошай. Самі разумеецца, што траціць свой заробак магчымасцяў мелася няшмат. Затое цяпер гэтыя грошы былі даволі добрым стартам для яго будучай сям'і. Але як знайсці нявесту? Вядома, жанчыны славянскага паходжання заўсёды вылучаліся сваёй прывабнасцю, працавітасцю і клопатам. Таму і вырашыў мужчына шукаць у гэтым кірунку. І, нарэшце, яму пашанцавала. Ён знайшоў выдатную жанчыну з Беларусі. Ну і няхай праз сайт знаёмстваў — затое пасля размовы з ёй ён адчуў, што гэта і ёсць тая самая родная душа. У ёй было нешта асаблівае: даверлівасць, сціпласць і незвычайная пяшчота падкупілі жаніха. Пачалі званіць адно аднаму амаль кожны дзень. Пачуцці ўспыхнулі і ўжо не было сіл жыць адно без аднаго. І мужчына вырашыў звольніцца з работы. Здавалася, што гэты апошні рэйс цягнецца невыносна доўга... Нявеста яго пакуль не хацела выязджаць са сваёй краіны, таму канадзец вырашыў пераехаць да яе. Будучая жонка жыла ў сціплай кватэры, яе апартаменты былі малаватыя для дваіх. Тым больш яго грошы дазвалялі маладой сям'і набыць прэстыжнае жыллё ў сталіцы. Але як усё арганізаваць? Мужчына не вельмі давяраў агентам незнаёмай краіны. Даволі доўга абмяркоўвалі з нявестай розныя варыянты. І нарэшце закаханыя прынялі рашэнне: зрабіць усё самім. Як? З дапамогай нявесты. Мужчына пагадзіўся выслаць грошы сваёй каханай. Яе задача была няпростай, але прыёмнай — набыць дом для іх будучай сям'і, добраўпарадкаваць яго на свой густ, ну і, канешне, купіць аўтамабіль. Каля пяцісот тысяч долараў паслаў мужчына сваёй нявесце на здзяйсненне іх мары. Але нешта пайшло не так. Грошы ён адпраўляў праз афрыканскую краіну, каля якой якраз праплываў. Але там чамусьці вырашылі, што мужчына займаецца кантрабандай, і грошы канфіскавалі. Ён звярнуўся па дакументы ў сваю краіну і здолеў даказаць, што грошы знятыя з яго рахунка. Але нешта людзі ў пагонах пачалі адкрыта патрабаваць у яго хабар. Мужчына быў у адчаі. І тут на дапамогу прыйшла яго нявеста. Жанчына знайшла каля 40 тысяч долараў і выслала свайму жаніху, каб ён здолеў усё наладзіць. І праблема вырашылася: яго грошы накіраваліся далей, у Бе-

ларусь. Аб гэтым мужчына радасна паведаміў сваёй нявесце. Засталося толькі дачакацца пераводу і ўсё. Але грошы не дайшлі... Яны зніклі, як, зрэшты, і сам каханы...

На жаль, падобныя гісторыі здараюцца ў нашай краіне нярэдка.

— Як правіла ахвярамі ашуканцаў становяцца адзінокія жанчыны, — расказвае **часова выконваючы абавязкі намесніка начальніка Савецкага РУУС горада Мінска па ідэалагічнай рабоце і кадравым забеспячэнні Цімур КЕСЕЛЬ**. — Прычым гэта галоўным чынам жанчыны, якія знаходзяцца ў актыўным пошуку сваёй другой палавінкі і вядуць гэты пошук у сацсетках. Таксама ахвярамі жаніхоў-жулікаў становяцца жанчыны, якія шукаюць для стварэння

Фота Таццяны ТКАЧОВАЙ

карцінку сваёй паспяховасці, пасля наладжваюць псіхалагічны кантакт з ахвярай (звычайна мужчыны ў гэтым сэнсе вельмі добра падрыхтаваныя). Падчас зносінаў з будучай нявестай яны звычайна правяраюць фінансавое становішча жанчыны.

— На самай справе будучыя ахвяры самі пачынаюць расказваць

Ёсць у крыміналістыцы такі раздзел — віктымалогія, — навука, што вывучае працэс «станаўлення» ахвяры. Часта даверлівыя і прастадушныя людзі становяцца ахвярай махляроў, і калі такія эпізоды паўтараюцца, то лепш звярнуцца да псіхолага, які дапаможа знайсці выйсце.

сям'і забяспечанага мужчыну-іншаземца.

Такія жаніхі звычайна «працуюць» не з адной жанчынай — «каханых» у ашуканцаў адначасова бывае некалькі дзясяткаў. Гэта не значыць, што ўсе яны стануць ахвярамі, але самым даверлівым дакладна не пашанцуе.

Нашы міласэрныя жанчыны гатовыя ўнесці заклад за свайго будучага мужа ўладам любой краіны, даць хабар мытнікам, размытніць неіснуючы аўтамабіль і іншыя дарагія «падарункі» каханага.

Звычайна ашуканцы падладжваюцца пад кліента. Апісваюць сябе зыходзячы з тых патрабаванняў, якія ўказвае жанчына ў сваёй анкеце. Часу не марнуюць. Ствараюць

аб сваіх магчымасцях, — гаворыць Цімур Кесель. — Яны дэманструюць на фота дарагія смартфоны, расказваюць аб сваіх падарожжах і нават аб тым, у якой кватэры жывуць.

Нашы міласэрныя жанчыны гатовыя ўнесці заклад за свайго будучага мужа ўладам любой краіны, даць хабар мытнікам, размытніць неіснуючы аўтамабіль і іншыя дарагія «падарункі» каханага.

Як правіла, у міліцыі жанчынам грошы вярнуць не могуць, бо іх мужчыны бясследна знікаюць.

АЛЕ ёсць гора-жаніхі, якія ўсё ж пападаюцца міліцыі. Гэта так званыя нашы, «бытавыя альфонсы». Яны, канешне, «зорак з неба» ад жанчын не патрабуюць. Узнікаюць ярка і прыгожа. Звычайна знаёмяцца з дзяўчатамі «ўжывую». Глядзяць на жанчыну закаханымі вачыма і прыгожа заляцаюцца. Самі заўсёды дагледжаныя, могуць нават прыехаць на дарагой машыне — гэта вельмі ўздзейнічае на маладых дзяўчат. А яшчэ такія маладыя людзі звычайна знаходзяцца ў працэсе «адкрыцця сваёй справы».

Падобная непрыемнасць здарылася з адной мінчанкай, якая звярнулася па дапамогу ў РУУС Савецкага раёна. Яна якраз сустрэла такога маладога чалавека. Пачуцці ўспыхнулі амаль адразу. Праз пару месяцаў жаніх раптам папрасіў жанчыну набыць для яго 10 тэлефонаў, каб раздаць менеджарам свайго новага салона. Канешне, ён абяцаў, што хутка верне грошы. Але ў яго ніяк не атрымлівалася. А потым ён знік. Аказалася, што мужчына — звычайны беспрацоўны, які падмануў не толькі яе.

— Такія хлопцы звычайна не маюць адукацыі, але вельмі камунікабельныя, — гаворыць супрацоўнік міліцыі. — У «бытавых альфонсаў» бывае каля 5-6 жанчын адначасова, і ён можа цягнуць з жанчыны грошы не адзін раз, пакуль «нявеста» яму верыць.

Ці магчыма засцерагчыся ад такога кахання? У міліцыі паведамілі: так. Калі справа датычыцца міжнародных жаніхоў, ёсць толькі адзін рэцэпт — ніякіх грошай не пералічваць. У выпадку з «бытавымі альфонсамі» трэба проста паназіраць за сваім каханым. Звычайна яны не могуць расплаціцца ў рэстаранах, у іх амаль ніколі няма наяўных грошай, яны не заклапочаны работай, як сапраўдныя бізнесмены, бо іх работа — гэта жанчыны.

ДАРЭЧЫ, з мужчынамі такія «гісторыі кахання» не здараюцца. Затое мужчыны нярэдка становяцца ахвярамі махлярскіх фірмаў. Мужчыны шукаюць спосабы сэканоміць і набываюць манеты-падробкі, неіснуючую мэблю і тэхніку, састаўляюць дагаворы на танны ремонт кватэр з фірмамі-аднадзённікамі. Нявостыныя аматары порнасайтаў пералічваюць штрафы за наведванне забароненага. Азартныя людзі выйграюць ў інтэрнэт-латарэі і пералічваюць «падаткі» за выдуманых падарункі. А пажылыя паранейшаму адкрываюць дзверы незнаёмым і набываюць амаль залаты посуд, чароўныя фільтры для вады і пыласосы.

— Да нас звяртаюцца амаль кожны дзень людзі, якія сутыкнуліся з махлярствам, — гаворыць Цімур Кесель. — Асабліва хацелася б папярэдзіць людзей міласэрных, чулівых. Не давайце незнаёмцам грошы. У нашым аддзяленні ў «бязрукага інваліда» рукі знаходзіліся пад адзеннем, у жанчыны, якая прасіла для хворага дзіцяці ў пераходзе, быў асабісты рахунак, а дзіця чужое. Канешне, быць міласэрнымі добра. Але ж хочацца, каб дапамога і сапраўды знаходзіла тых, хто ў гэтым мае патрэбу.

Наталля ТАЛІВІНСКАЯ.

Нататкі
шматдзетнага
таткі

КАЛІ Б УСЕ СКАКАЛІ

Вязу трох дачок у школу. Школа знаходзіцца ў глыбіні шматлікіх двароў, і пад'езд да яе вельмі нязручны: з раніцы пастаянныя заторы і адсутнасць парковачных месцаў. Кожны раз трачу тут ледзь не паўгадзіны толькі на тое, каб заехаць, неяк прыпаркавацца, а потым умудрыцца выехаць (прычым выехаць звычайна цяжэй за ўсё).

Сёння, стоячы ў чарговым заторы, кажу дзецям са злосцю:

— У вашу школу дзяцей трэба з верталётаў на парашутах скідаць.

Старэйшая дачка:

— Было б нядрэнна.

Я:

— Хочацца скокнуць з парашутом?

— Не. Проста, калі б усе скакалі, мы маглі б спакойна да школы пад'язджаць.

А і праўда, было б нядрэнна...

Пытаюся ў сына пасля першага вучэбнага тыдня:

— Ну і з кім цябе пасадылі за парту?

— З адной дзяўчынкай.

— Добра, што з дзяўчынкай. (І добра, што з адной.)

— Чаму?

— Ну так бы пасадзілі з якім-небудзь хуліганам.

— Дарэчы, тата, гэта дзяўчынка ўжо шэсць гадоў займаецца тайскім боксам. У яе кожны вечар трэніроўка, а на канікулах зборы.

Ну што я магу сказаць?

Цяпер усё залежыць ад сына: калі будзе сябе добра паводзіць, то найбліжэйшыя два гады ён пад надзейнай аховай. А калі дрэнна... Лепш бы з хуліганам пасадзілі.

Гуляем у парку, далі малодшым дзецям невялікі пакет семак — галубоў пакарміць. Яны пабеглі шукаць галубоў. Хвілін праз дзесяць падыходзім да іх і назіраем наступную карціну: пакет з семкамі амаль поўны, галубы замерлі ў чаканні. А дзеці, не спяшаючыся, чысцяць семкі і кідаюць ім па адной.

Кажам дзецям:

— Вы навошта семкі чысціце?!

— А як яны самі пачысцяць, у іх жа рук няма.

Мне здаецца, такога здзеку з сябе галубы яшчэ не бачылі...

Павел ХОЛАД.